

Versek*

Szenteste

(Wigilijny wieczór)

Az 1956-os magyar tragédia emlékének

a szentestét bebugyolálja a hó
 mily jó valaki szemébe nézni
 felfedni bennük a fénygyertyák fényét
 csodásan elrendezni a szavakat
 úgy hogy boldogság kerekedjék belőlük

a szentestét bebugyolálja a hó
 fagyöngy díszítgeti
 a szentestét bebugyolálja a hó és az ének

csak ott
 délen Budapesten
 szól másként az ének
 másként rendeződnek a szavak
 a kötésekén még átüt a vér
 ott szenteste
 a megolvadt viasz is könnyé válik

1956. december
 (Kovács István fordítása)

Ki tudja majd

(Kto zdoła)

Az 1956-os magyar tragédia áldozatainak emlékére

a nyirkos esték elnyúló hűvösségébe
 bugyoláltan fekszetek
 gyilkos torkolattüzek végtelenében
 de halljátok még a járdák jajkiáltásait
 még látjátok szétlőtt utcalámpák fényüzenetét

vajon megértem-e valaha a körüti öregúr
 tekintetét akihez
 senki sem kopog be már
 vajon a járdák csendjéből ki tudom hámozni
 valaha a meg
 nem ismételhető lépéseket
 vajon hozzáírhatom-e valaha a hiányzó
 üzeneteket ahhoz
 a félbeszakadt levélhez

hogyan fogok vajon újraéledni a ti haldoklásotok
 ezreiben
 hogyan és miként élék át mindezt a tovább élő
 gyilkosaitok
 kiket talán barátaitoknak szánt ama sors

látom éltető vért és puha fásilit küldenek nektek
 szerte a világból
 narancsot takarót lélekmelegítőt
 de vajon ki tudja majd kivégzett álmaitokat égre
 emelni
 jövődvé karolni át kétségbeeséseiteket,
 Magyarok

1956–2010
 (Bágyoni Szabó István fordítása)

Buda üdvözlése

(Powitanie Budy)

Visszatérek e valahány dombnál több
 romba dőlés emlékéitől meghízott földre
 a megrepedezett városhoz közeledem
 mely rücskös-nyers akár a szikla
 honnan az ordítással betelt testeket lelökték
 és akadnak utcák szürke szorosok
 tömeget terelni két sor kordon között
 akadnak tág terek
 hol kötelet fontak valamennyi faágból

Ballagok e város kövein
 a szelíd már-már fehér hídon át
 a tetők lépcsőin fölhágyva
 a vendégszerető küszöbre lépek
 s bár a borzalmakból alig kitántorgott emberek
 fogadnak
 bizakodók
 s már ez is emlék

(Marsall László fordítása)

évekkel ezelőtt kigyulladt tüzeket találok
 füstjük már más
 ha a bútorok elégték
 elültek a szikrákat szító viharok
 csak a parázs nem halt meg
 rejtik a romok

ki a régi erőt érzi ebben a tűzvészben
 ki a közeli fákra akadt jajgatásokat
 van ki elé a fölpuftadt levegő szerkezeteket vázol
 és aki téglát lop még ma éjszaka

az őrség betanult léptekkel közeledik
 a lángok utolsó lobogóit kikaparja
 újra csupa-nedv dzsungellé díszíti a fákat
 hadd lakmározzon a szétterülő homok

1966

(Tornai József fordítása)

Trianon
 (Trianon)

„Lengyelország: villámsújtotta Krisztus-szobor
 megfeketedő sebeid körül
 cirkál a júliusi napfény
 s legyek csókolgatják a csontodat újra.”

Csoóri Sándor: *Senkid, barátod* (1981)

Nemzet Európa szívében
 ki száz éve fekszel temetetlen
 feldarabolt testeddel
 évszázada vérzel szüntelen
 esti s reggeli nap pírjában
 nyílt sebként tátongsz Európán

ők pedig eltelve méregetnek téged
 még mindig nyálukat csorgatják utánad
 mint akkor a háborút lezáró végítéletben
 melynek legnagyobb áldozata te voltál

Viharokkal tépett magányos cédrus
 ki Európát védted századokon át
 vad tatárok és oszmánok áradata elől
 még ma is zúgnak a harangok délben
 bár hangjuk már nem kondít lelkiismeretet
 belevész London Párizs hazug zajába
 a vörös járványnak is gátat szabtal csonkolt
 tagjaiddal
 midőn Lengyelország tetemén átgázolva akarta
 véres uralmát kiterjeszteni az egész földrészre
 ám a csoda elmaradt
 végtagjaid nem forrtak egybe testeddel

Ma ismét keselyük gyűlnek köréd
 tort ülni hívogatják egymást
 ám te száz év elteltével is
 erőre kapsz életre kelsz
 csodálatos mandarinként
 a nemzet szétszórt tagjait magadban egyesíted
 a szent keresztet ismét melleden hordod
 az ezeréves kultúrát oltalmazod
 az iszlámmal a Nyugat lelki pusztaságával
 szemben

Hol vannak igaz barátaid
 a láthatáron sötét felhők gyülekeznek
 csupán turul kering a sassal fölötted
 a messzi Ázsia árnyékával oltalmaz téged
 és Csaba királyfi seregét várja a Tejúton

2019. XII. 27.

(Sutarski Szabolcs fordítása)

A lengyel–magyar barátság

(Przyjaźń Polaków i Węgrów)

Átellenben állunk a folyó két partján
 közösségünk hídját építjük
 széles a folyó
 mély ez a folyó
 örvényekkel is teli
 de mi hidat húzunk fölé

mert barátságunk szélesebb a folyónál
 mélyebb a folyónál

Barátságunk szélte mélysége oly felfoghatatlan
 mint gyermek aki születik a férfi és a nő
 szerelméből
 mint a föld fogantatása az Úr teremtő akaratából

(Sutarski Szabolcs fordítása)

* A közölt versek részben a költő közelmúltban megjelent **Az ezeréves barátság nem tűnhet el** (Unicus Műhely, Budapest, 2025) című kötetéből származnak.

Világbéke